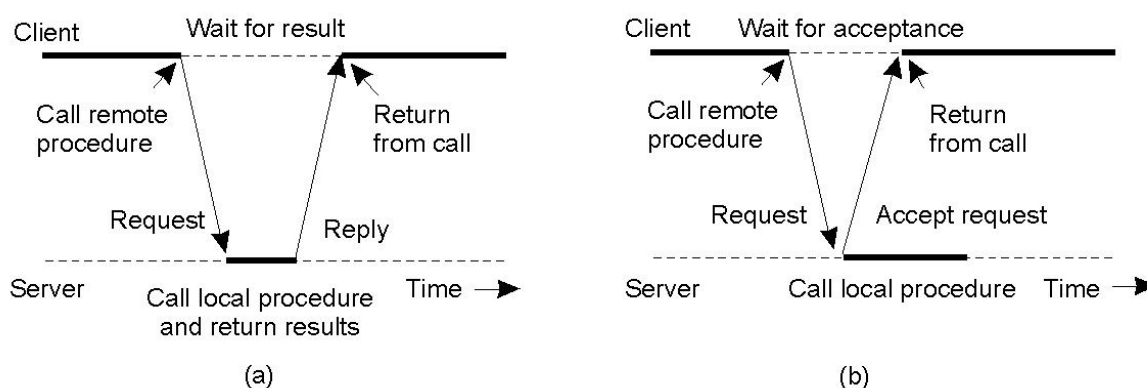

RPC غیر همگام (Asynchronous RPC)

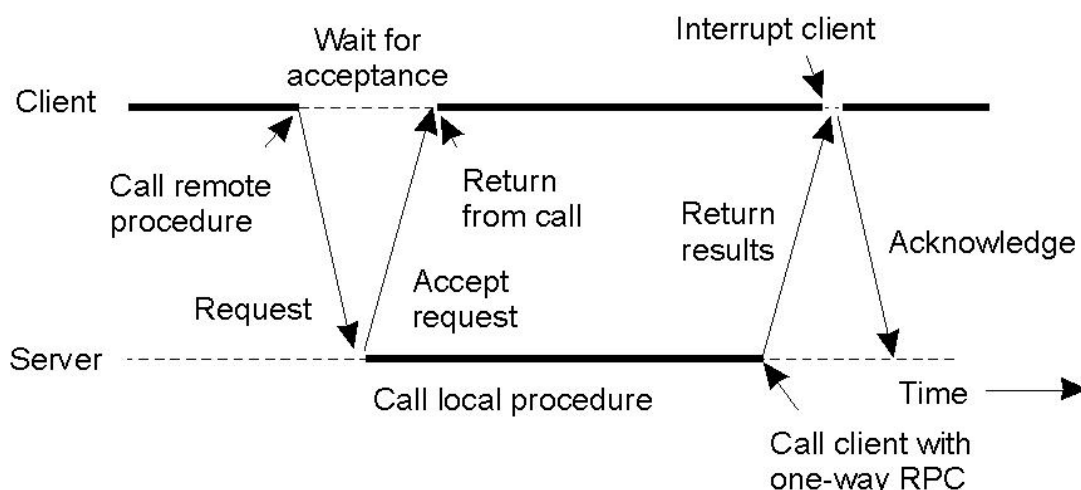
یکی دیگر از مفاهیم RPC توسعه یافته ، RPC غیر همگام می باشد. در واقع تنها چیزی که در RPC غیر همگام تغییر می کند این است که کلاینت بلافاصله اجرای خود را بعد از فراخوانی Remote Procedure دنبال می کند و سرور بلافاصله پس از آماده شدن پاسخ، آن را به کلاینت ارسال می کند. جهت بررسی مفهوم دقیق تر Asynchronous RPC به شکل دقت کنید.

در شکل اول یک RPC سنتی نشان داده شده است، با توجه به شکل، در RPC سنتی کلاینت فراخوانی را انجام می دهد و منتظر می ماند، در این لحظه، سرور، فراخوانی محلی انجام می دهد و پاسخ را به کلاینت ارسال می کند و به محض دریافت پاسخ، کلاینت می تواند فعالیت خود را از سر گیرد. اما در RPC غیر همگام، کلاینت درخواست را ارسال می کند، اما مدت زمان انتظار آن در این حالت کمتر از دفعه قبل خواهد بود، چرا که در اینجا تنها کلاینت منتظر می ماند تا پذیرش درخواست خود را بگیرد و انتظار برای دریافت پاسخ نیست. بنابراین پس از اینکه درخواست ارسال شد و فراخوانی مورد نظر صادر شد، کلاینت در واقع مدت زمان کمتری را منتظر می ماند و می تواند پس از آنکه پذیرش درخواست خود را داشت کارهای دیگر خود را انجام دهد.

در شکل بعد این مفهوم با دقت بیشتری نشان داده شده است. با توجه به شکل، بعد از پذیرش درخواست، client می تواند کارهای خود را انجام دهد و همزمان در سمت سرور فراخوانی به زیر برنامه محلی انجام می شود و پس از اینکه پاسخ مهیا شد، پاسخ مورد نظر در قالب یک پیغام به client ارسال می شود و

کلاینت در حالی که کارهای دیگر خود را انجام می دهد پاسخ مربوط به درخواستی که قبلاً ارسال کرده است از طریق یک **interrupt** دریافت خواهد کرد و پس از این دریافت، تأیید دریافت پاسخ را به سمت سرور ارسال خواهد کرد. استفاده از این نوع **RPC** باعث می شود که کلاینت هایی که عملیات پردازشی بسیار زیادی دارند بتوانند به نوعی برخی عملیات پردازشی خود را با استفاده از **RPC**ها به صورت پارالل انجام دهند و به این صورت می توانند زمان پاسخ خود را به مشتری های مختلف و درخواست های مختلف کاهش دهند.

بیدار سازی Object های راه دور (Remote Object Invocation)

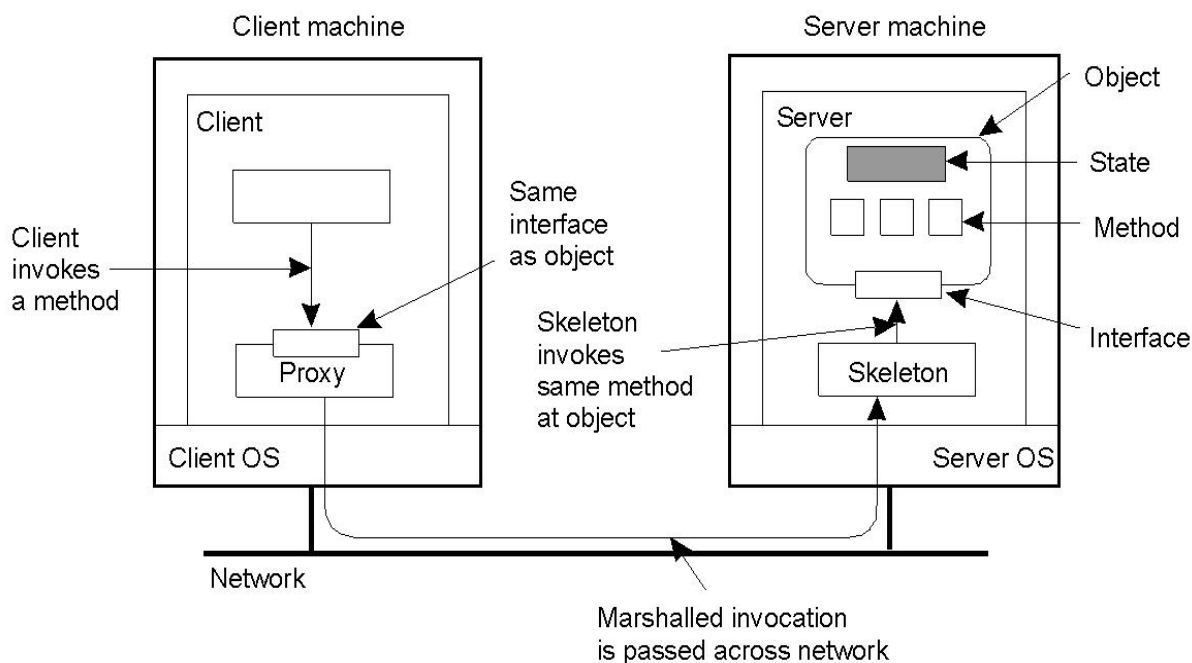
مفهوم دیگری که به عنوان یکی از مدل های مربوط به ارتباط توضیح داده خواهد شد، بحث **Remote Object Invocation** یا بیدار سازی **Object** های راه دور است. **Object**ها مفاهیمی هستند که ساختار داخلی خود را از بیننده مخفی می کنند. این امر باعث می شود که سطح دسترسی بالایی ایجاد شود و تنها می توان **Object** هایی را که **Interface**های یکسانی دارند؛ یعنی واسط یکسانی برای آنها تعریف شده است به سادگی با یکدیگر جابجا کرد. بنابراین زمانیکه عنوان می شود ساختار داخلی **Object**ها مخفی است در واقع یک مزیت در **Object** حساب می شود و سطح **Transparency** را افزایش داده است. همانطور که عنوان شد، مخفی بودن سطح **Object** ها و مخفی بودن داخل **Object** ها این مزیت را می

دهد که **Object** هایی که ممکن است ساختار داخلی کاملاً متفاوتی داشته باشند را با یکدیگر جابجا نماییم. منوط بر اینکه واسط آنها یعنی نحوه استفاده از **Object** ها مشابه هم باشند.

می توان ایده **RPC** را بر روی **Object** ها بکار برد. برای این کار باید برخی از مفاهیم مطرح در **Object** ها را مورد استفاده قرار داد. معمولاً یکی از مفاهیم مطرح در **Object** ها، **Object state** یا وضعیت یک **Object** است. در واقع از نظر ما **Object state** داده های موجود در یک **Object** یا متغیرهای تعریف شده در داخل **Object** است که همانطور که عنوان شد معمولاً از دید کاربر بیرونی مخفی است و مفهوم دیگر **Object** ها، **Object Interface** یا واسطهای **Object** ها می باشد. این مفهوم مجموعه ای از متدها یا زیر برنامه هایی هستند که در داخل **Object** قرار دارند و دسترسی به داده های **Object** از طریق آنها انجام می شود و معمولاً کاربران بیرونی این متدها را می بینند. بنابراین دسترسی قانونی و منطقی به یک **Object** از طریق متدهای آن و فراخوانی متدهای مربوط به آن انجام می شود. فراخوانی متدهای یک **Object** را معمولاً **Invoking** می نامند؛ در واقع به نوعی در اینجا سعی می شود بین فراخوانی های معمولی که معادل **On call** است و **Invoking** تفاوت قائل شد. بنابراین هر گاه از کلمه **Invoke** استفاده شد به این معنی است که متد مربوط به یک **Object** فراخوانی می شود. وجود **Object** باعث می شود که بتوان وجود **Object** های توزیع شده را داشت. به این معنی که ممکن است **Interface** یک **Object** یعنی تعاریف مربوط به متدهای آن بر روی یک ماشین و پیاده سازی و بدنه مربوط به **Object** و متدهای آن بر روی ماشین دیگر قرار گیرد. چنین **Object** هایی را **Object** های توزیع شده می نامند. حال **Remote object invocation** خود نیازمند مفاهیمی است که گرچه این مفاهیم بسیار شبیه به مفاهیم **RPC** است، اما سعی می شود به طور کلی آنها را بررسی کنیم.

اجزای (Remote Object Invocation) ROI

در شکل زیر اجزای لازم برای یک Remote object invocation نشان داده شده است.

با توجه به شکل، فرض شده است یک ماشین کلاینت و یک ماشین سرور وجود دارد و **object** بر روی ماشین سرور وجود دارد که این **object** دارای مجموعه‌ای از داده‌ها به نام **state** و مجموعه‌ای از متدها می‌باشد. و یک **Interface** که لیست متدهای مربوط به این **object** خواهد بود. بدنه متدها مستقل از **Interface** است. در ROI مفهومی به نام **Skeleton** وجود دارد. **Skeleton** را می‌توان معادل **server stub** در **RPC** نامید. مفهوم دیگری به نام **proxy** که مفهوم نوینی در ROI است نیز وجود دارد. **proxy** در واقع یک پیاده‌سازی از واسط **object** است، به نوعی واسط‌های **object** توزیع شده بر روی ماشین‌های کلاینت نیز قرار می‌گیرند که آنان را **proxy** می‌نامیم. **Invocation** در اینجا به معنی فراخوانی متدها است که معمولاً با استفاده از **Marshal method** انجام می‌شود. با توجه به مطالبی که قبلاً عنوان شد، **Marshal method** پارامترها را به صورت **Value** در داخل پیغام‌ها **Pack** می‌کند. پاسخ‌ها **unmarshal** هستند و بنابراین با توجه به این ساختارها می‌توان رویه مربوط به ROI را به این

شکل عنوان کرد که کلاینت، درخواست مربوط به `Invoke` کردن یک متد که در سطح یک `object` توزیع شده است را از طریق `proxy` و با اتفاقاتی که بسیار شبیه `RPC` است مدیریت می کند. می توان به نوعی عملیات انجام شده در سطح `proxy` را نیز مشابه `client stub` نیز دانست. اما همان طور که عنوان شد، علاوه بر عملیات مربوط به `Client Stub`، پروکسی یک پیاده سازی از `Interface` مربوط به `object`ها را نیز در خود دارد.

اشیاء (ROI Object)

در سطح `ROI`، `object`های مختلفی تعریف می شوند. از جمله این `object`ها، `object`های، `Compile time` هستند که مفاهیم مربوط به برنامه نویسی هستند. `Object`های `Runtime`، `object`هایی هستند که ممکن است از زبانهای مختلفی ایجاد شده باشند و در زمان اجرا به این برنامه ها می پیوندند. از جمله مفاهیم مبتنی بر `Runtime object`ها می توان به ابزارهای موجود مانند `Com` اشاره کرد. در سطح `ROI` مفهوم دیگری نیز وجود دارد که آن را به عنوان `Object adapter` می نامیم. در واقع این مفهوم اجازه می دهد که بتوان `Interface` مربوط به یک `object` را به گونه ای تبدیل به ساختاری کرد که توسط یک کلاینت قابل درک و فهم باشد. از آنجایی که `object`ها ممکن است با زبانهای مختلفی طراحی شده باشند و در سطح شبکه توزیع شده باشند، ممکن است ساختارهای مورد نیاز برای فراخوانی `object`ها به گونه ای باشد که در یک زبان دیگر قابل استفاده نباشد. در اینجا ضرورت `Object adapter` به عنوان کسی که این ساختارها را به هم تبدیل می کند احساس می شود. `Object`های ایستا یا `Persistent`، `object`هایی هستند که به سرورها بستگی ندارند و `Transient object` در واقع `Object`هایی هستند که به سرور بستگی دارند و به محض اینکه سرور از بین برود این `Object`ها نیز از بین خواهند رفت.

مفهوم دیگری که در `ROI` به آن تکیه می شود مفهوم `Object reference` است. `Object reference`ها به نوعی مشابه پارامتر `reference`ها در `RPC` هستند. `Object reference`ها می توانند به آسانی در بین فرایندهای مختلف ماشینهای مختلف حرکت کنند. وقتی که یک فرایند یک `Object reference` را در اختیار دارد قبل از اینکه بخواهد این `Object reference`، `Invocation` یا فراخوانی انجام دهد باید آن را `Bind` کرد. `Bind` کردن به معنای اتصال `Object reference` به یک `Object` واقعی است. در

واقع Object reference به نوعی آدرس یک Object است که در هنگام اتصال این آدرس اعتبارسنجی می شود و شاید در صورت نیاز تغییر کند. در هنگام عملیات Binding، پروکسی ایجاد می شود. با توجه به این توضیحات می توان عنوان کرد که Object reference باید شامل آدرس شبکه ای مربوط به مکانی که Object واقعی قرار گرفته است باشد. آدرس یا شماره پورت مربوط به سرور را داشته باشد و شاخصه های مربوط به Object را نیز در خود نگهداری کند.

معایب و نقاط ضعف سیستم های ROI

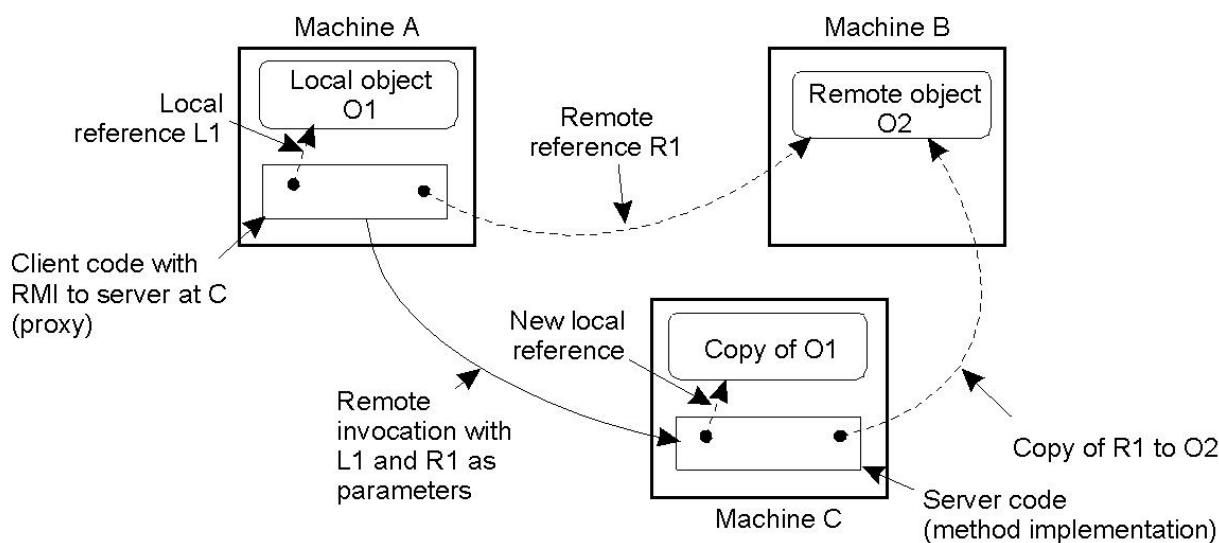
نکته ای که باید به آن اشاره کرد و یکی از نقاط ضعف ROI است این است که با چنین ساختاری، از بین رفتن یک ماشین سرور ممکن است باعث ایجاد مشکلاتی شود. چرا که از با بین رفتن ماشین سرور شماره پورت جدیدی بعد از Recoverی آن ممکن است به آن نسبت داده شود و در واقع این باعث می شود که تمامی Object reference ها نامعتبر شوند. راه حلی که برای این مفهوم ارائه می شود استفاده از Location server است. Location server ها یا جداول مکان یابی، جداولی هستند که آدرس مربوط به سرورها را نگهداری می کنند و ردیابی می کنند که Object server مربوط به یک Object در کجا قرار دارد. نکته دیگری که در ROI باید به آن دقت شود این است که کلاینت ها و سرورها در این روش لزوماً از Protocol stack مشابهی استفاده نمی کنند، یعنی ترتیب Coding و decoding پیغام های آنها لزوماً برعکس هم نیست. در واقع باید اطلاعات بیشتری را به Object reference ها اضافه کرد. از جمله آنها می توان binding protocol Object Reference و شماره مربوط به سرور را نام برد. با این اوصاف یکی از وظایف client این است که یک پیاده سازی دقیق از پروکسی داشته باشد که حداقل بتواند یکی از پروتکل های موجود در Object reference را به اجرا درآورد و ابزارهای لازم برای پیاده سازی را در Object reference قرار دهد. پیاده سازی پروکسی باید به گونه ای باشد که client بتواند ابزار لازم را در هنگام binding به صورت داینامیک، Load کرده و مورد استفاده قرار دهد. با این اوصاف می توان گفت که ROI بستری برای RMI فراهم کرده است. به عبارت دیگر چنانچه متدهای مربوط به یک Object فراخوانی شوند، با استفاده از بستر Remote object، بستر Remote method فراهم شده

است. لذا RMI مفهوم بسیار شبیه RPC است که مفاهیم marshaling و parameter passing را دقیقاً مانند مفاهیم مطرح شده در RPC به کار می برد.

معمولاً در RMI دو نوع Invocation وجود دارد: یکی Static invocation یا invocation ایستا است که در آن از واسط های از پیش تعریف شده استفاده می شود. دیگری Dynamic invocation است و کاری که انجام می شود این است که Invocation کاملاً در زمان اجرا برنامه ریزی می شود و با توجه به اتفاقاتی که به صورت پویا در شبکه افتاده است Dynamic invocation صورت می گیرد.

ارسال پارامتر در RMI

ارسال پارامتر در RMI مبتنی بر مفهوم Object reference انجام می شود. ارسال پارامترها در RMI در هر دو حالت ارسال پارامتر با مقدار و ارسال پارامتر با ارجاع امکان پذیر است. شکل زیر نمونه خوبی است برای آنکه نکات مربوطه را روشن سازد. با توجه به شکل، سه ماشین A, B, C وجود دارند که قصد دسترسی به Object های O_1 و O_2 را دارند. با توجه به مطالب پیشین، RMI در واقع زیر مجموعه ای از ROI است، بنابراین می توان به نوعی مفهوم را در سطح Remote object نیز بیان نمود.

در ماشین O_1, A object در واقع یک object محلی است و در ماشین B نیاز به دسترسی به object O_2 وجود دارد. با توجه به آنچه در شکل دیده می‌شود، فرآیندی که بر روی ماشین A در حال اجراست به صورت محلی به O_1 object دسترسی دارد و با استفاده از تکنیک مربوط به Object reference ها به صورت Remote به O_2 object نیز دسترسی دارد. O_2 object بر روی ماشین B قرار دارد و در عین حال فرآیندی که بر روی ماشین C در حال اجراست نیازمند دسترسی به O_1 object ای است که بر روی ماشین A قرار دارد. در اینجا دو تکنیک می‌توان بکار برد، یعنی امکان دسترسی به صورت remote Access و با استفاده از Object reference به Object ی که بر روی ماشین O_1 وجود دارد و یا انتقال یک کپی از O_1 object از روی ماشین A به ماشین C خواهد بود. بدیهی است که شکل نشان می‌دهد که فرآیند اجرا شده بر روی ماشین C به صورت remote در واقع به O_2 object که بر روی B قرار گرفته است، دسترسی دارد.

بنابراین می‌توان گفت، در دسترسی به متدهای یک Object یا می‌توان به صورت متدهای محلی با آنها برخورد کرد و یا می‌توان از مفهوم Object reference ها استفاده کرد. در واقع اگر به صورت متدهای محلی با آنها برخورد شود باید object مورد نظر به صورت یک پارامتر به ماشین مقصد منتقل شود که این عمل برای برخی از Objectها مقرون به صرفه و برای برخی دیگر مقرون به صرفه نیست. به عنوان مثال، برای objectهای کوچک که به کرات مورد دسترسی واقع می‌شوند، این انتقال، انتقال صحیحی نیست، چرا که سربار سیستم را افزایش خواهد داد. برای دسترسی به Objectهای راه دور معمولاً بهترین ابزار، استفاده از Object reference خواهد بود.

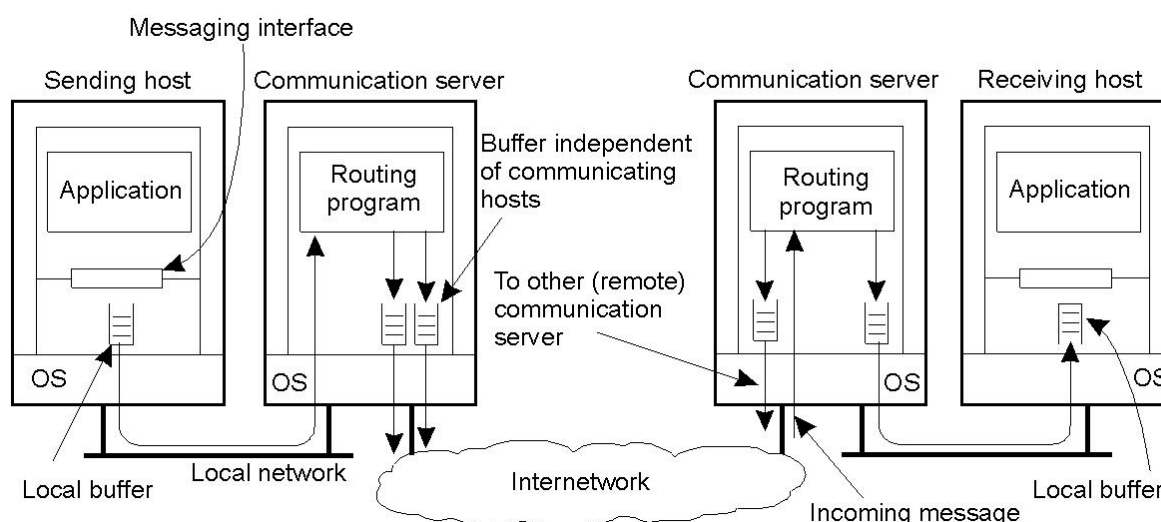
Local object ها نیز به شکل Objectهای محلی رؤیت می‌شوند که انتقال آنها از یک ماشین به یک ماشین دیگر انجام می‌شود. بدیهی است که انتقال Objectها از یک ماشین به ماشینی دیگر عملیاتی است که سربار بیشتری خواهد داشت، ولی پس از انتقال، سرعت دسترسی به Object احتمالاً بیشتر خواهد بود. بنابراین برای اینکه بدانید کدام یک از این ابزارها را مورد استفاده قرار دهید، این امر بستگی به وضعیت شبکه، ترافیک آن و در واقع کارایی سیستم ها خواهد داشت.

ارتباط مبتنی بر پیغام (Message Oriented Communication)

از مباحث عنوان شده در این بخش، که برای ارتباط بین فرآیندها مورد بررسی قرار می گیرد و یک مفهوم عمومی است، بحث ارتباط مبتنی بر پیغام است که جنبه های مختلف و نکات مختلف در این مبحث به تفکیک و با جزئیات بیشتری مورد بررسی قرار می گیرد.

با توجه به شکل، برای یک سیستم مبتنی بر پیغام و برای برقراری ارتباط، اجزایی مانند communication server به سیستم اضافه می شوند.

در واقع در این شکل می بینید که دریافت کننده و ارسال کننده از طریق یک communication server یا یک خدمتگذار ارتباط که بر روی بستر شبکه محلی آنها قرار گرفته است، مدیریت ارتباط را انجام می دهد. در واقع پیغامی که قرار است از سمت ارسال کننده به هر مقصدی ارسال شود در یک مدل عمومی ابتدا به communication server می رود. communication server با استفاده از برنامه های Routing یعنی برنامه های مسیریابی، مسیر مورد نظر را در سطح شبکه بزرگتری پیدا کرده و آن را به communication server دیگری که در سطح شبکه محلی دیگری ممکن است نصب شده باشد ارسال می کند و سپس با تکنیک های معکوس در واقع دریافت کننده مشخص شده و پیغام به سمت او

ارسال می شود. همانطور که در شکل می بینید بحث **Buffering** در این ارتباطات بسیار مهم است و علاوه بر اینکه ارسال کننده دارای یک بافر محلی است و از یک **interface** مربوط به پیغام برای مدیریت پیغام ها و ارسال دستورهای مختلف مربوط به پیغام استفاده می کند، **communication server** نیز دارای مجموعه ای از بافرها است که این بافرها مستقل از نحوه ارتباط تعیین شده اند و در واقع برای نگهداری پیغام هایی هستند که به سمت سرورهای دیگر ارسال می شوند. همین پدیده در مورد **communication server** که در سطح دریافت کننده است نیز وجود دارد. با توجه به شکل، **communication server** که در سطح دریافت کننده است خود می تواند یک پیغام را دریافت کرده و برای یک سرور دیگری ارسال کند. در واقع **communication server** یک ماشین است که وظیفه ارتباط بین تمامی اجزاء شبکه را بر عهده دارد و این ارتباط می تواند، **Send** و یا **Receive** باشد. در سطح دریافت کننده نیز یک بافر محلی به همراه واسط مربوط به ارسال پیغام تعیین شده است، این مدل یک مدل کلی و عمومی است که بسیاری از جزئیات در آن لحاظ نشده است و حال با بررسی نکات مختلف در سیستم های ارسال پیغام جزئیات مهمتر این مدل معلوم می شود.

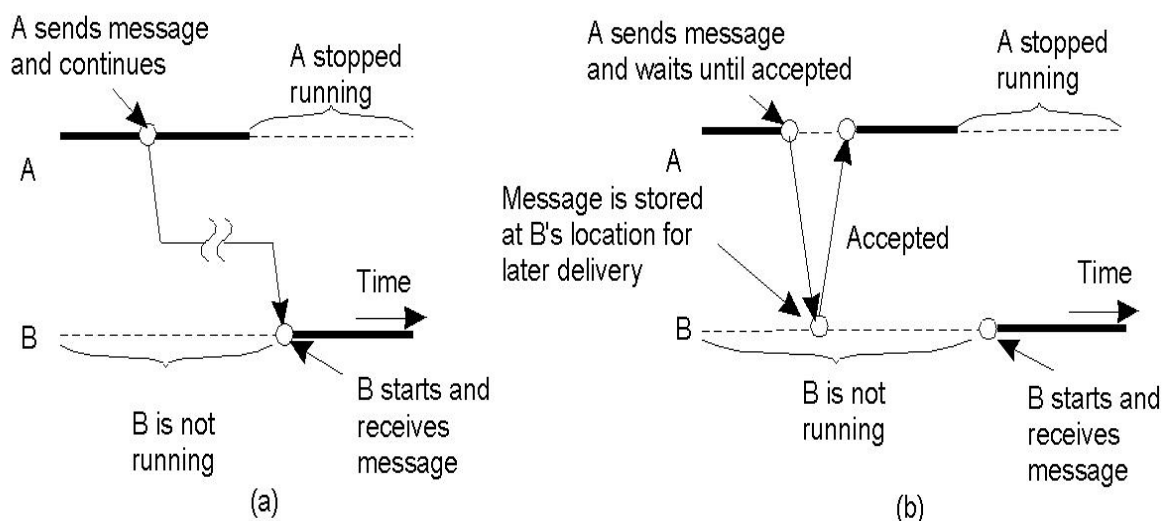
نکته ی حائز اهمیت این است که ارتباط بر اساس پیغام به دو گونه صورت می گیرد:

۱- ارتباط ماندگار یا **Persistent**

۲- ارتباط گذرا یا **Transient**.

در ارتباط ماندگار یک پیغام توسط سیستم ارتباطی نگهداری می شود تا وقتی که بتواند به سمت دریافت کننده ارسال شود به عبارت دیگر بطور حتم پیغام تا ارسال در سیستم باقی می ماند. معنی سیستم **Persistent** هنگامی با دقت بیشتری مشخص می شود که معنی سیستم **Transient** یا گذرا را بدانید. در سیستم **Transient** یک پیغام توسط سیستم **communication system** یا سیستم ارتباطی ذخیره می شود تنها هنگامی که **Application** ها یا برنامه های فرستنده و گیرنده در حال اجرا هستند، یعنی در واقع اگر یکی از این **Application** ها از حالت اجرا خارج شوند امکان اینکه پیغام مربوطه از سیستم حذف شود وجود دارد. نکته بعدی که در بحث ارتباطات مبتنی بر پیغام وجود دارد بحث ارتباطات همگام و غیرهمگام است. در یک ارتباط آسنکرون یا غیرهمگام، فرستنده ای که پیغام را ارسال می کند عملیات

مربوط به خود را پس از ارسال کماکان ادامه می دهد و پیغام مربوطه در بافرهای محلی سمت ارسال کننده ذخیره می شود تا عملیات **Delivery** و ارسال به سمت گیرنده تکمیل شود. اما در یک ارتباط سنکرون و یا همگام، **Block, Sender** می شود تا وقتی که پیغام مورد نظر در بافر محلی دریافت کننده قرار گیرد و یا حتی در یک **Level** سخت تر دریافت کننده پیغام را برداشته، مطالعه کند. در هر حال استفاده از هر کدام از این انواع ارتباطات، سربارها، نکات مربوط به خود را دارد؛ به عنوان مثال می توان گفت، دیتاگرام مربوط به لایه **Transfort** در مدل **OSI** مانند **UDP** از تکنیک **Transient** و به صورت غیرهمگام یا آسنکرون برای برقراری ارتباط استفاده می کند و چه بسا سیستم های دیگری از تکنیک های دیگری استفاده کنند. در این شکل یک سیستم ماندگار با ارتباط از نوع آسنکرون نشان داده شده است.

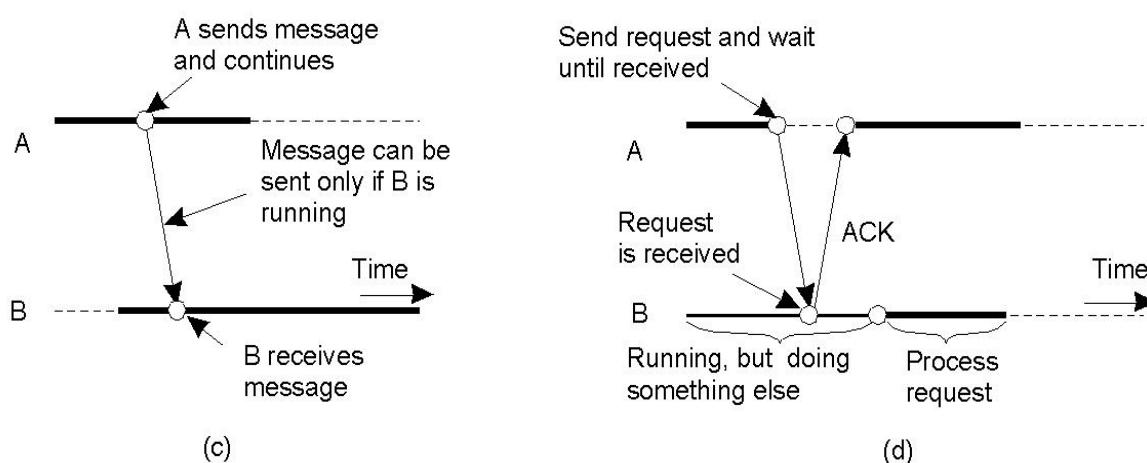

با توجه به شکل، از آنجایی که این سیستم ماندگار است در واقع نیازی به اینکه هر دو فرآیند دریافت کننده و ارسال کننده بطور همزمان در حال اجرا باشند نیست، بنابراین پیغام ارسال شده از سمت فرآیند ارسال کننده هنگامی ارسال می شود که فرآیند دریافت کننده در حال اجرا نیست. از آنجایی که ارتباط یک ارتباط آسنکرون است پس از ارسال پیغام، فرآیند ارسال کننده به دنبال کار خود می رود و هیچ انتظاری وجود نخواهد داشت. در شکل بعد یک سیستم پایا یا ماندگار سنکرون را می بینید، در واقع در اینجا نیز نکته مهم این است که از آنجایی که سیستم **Persistent** است فرآیند B نیازی به اجرا شدن ندارد. یعنی اینکه در هنگام ارسال پیغام لزوماً نباید فرآیند B یک فرآیند اجرا شده باشد یا در هنگام

دریافت پیغام توسط دریافت کننده لزوماً نباید فرآیند A یک فرآیند در حال اجرا باشد. در هر حال آنچه که در اینجا نسبت به مفهوم قبلی تغییر کرد بحث سنکرون بودن است. بنابراین برای اینکه بحث سنکرون بودن رعایت شود می بینید که بعد از اینکه فرآیند A پیغام را ارسال می کند اندکی منتظر می ماند تا تأیید دریافت پیغام به او برسد. بدیهی است که ارسال این تأیید و Acceptance بر عهده سیستم ارتباطی است و در واقع سیستم ارتباطی این پیغام را در داخل بافر مربوط به B تعبیه می کند تا زمانی که B شروع به اجرا کرد بتواند پیغام را دریافت کند. بنابراین در شکل نشان داده شده است که به محض اجرای B پیغام مربوطه را دریافت می کند.

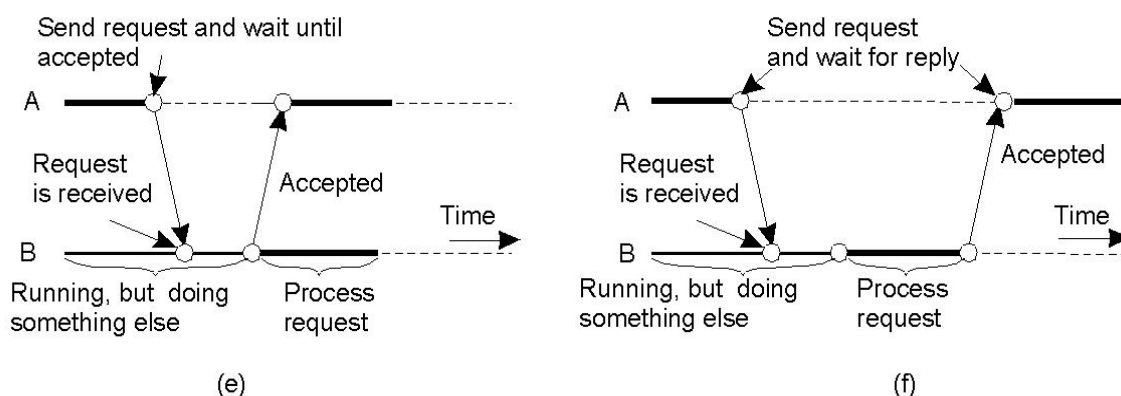
ارتباط مبتنی بر پیغام

در این شکل ارتباط گذرای آسنکرون نشان داده شده است. از آنجایی که ارتباط گذراست، برای ارسال پیغام باید هر دو فرآیند در حال اجرا باشد و از آنجا که آسنکرون از فرآیند Sender یا ارسال کننده پس از اجرا مستقیماً به کار خود ادامه می دهد و در انتظار قرار نخواهد گرفت. حال برای مدلینگ سیستم ارتباطی گذرای غیرهمگام مبتنی بر دریافت، شکل زیر ارائه شده است..

با توجه به شکل، فرآیند A و B به طور همزمان باید در حال اجرا باشند از آن جهت که سیستم Transient یا گذراست، و پیغامی را ذخیره نخواهد کرد، اگر فرآیندی در حال اجرا نباشد.

فرآیند A نسبت به ارسال پیام اقدام می کند از آنجایی که سیستم **synchronous** یا همگام است باید تأیید مربوطه را دریافت کند بنابراین تا زمان دریافت تأیید رسیدن پیام، منتظر خواهد ماند و پس از آن می تواند به کار خود ادامه دهد. نکته ای که در اینجا ضروری است به آن دقت شود و در شکل نشان داده شده است این است که فرآیند B هنگامی که پیام را دریافت می کند لزوماً شروع به پردازش آن نمی کند و ممکن است در زمان های بعدی پردازش مربوطه را آغاز کند. همانطور که عنوان شد، این شکل مبتنی بر دریافت است، بنابراین به محض اینکه پیام مربوطه در بافر مربوط به B قرار گرفت پیام تأیید ارسال شد می توان با سخت گیری بیشتری به این مفهوم نگاه کرد و سیستم را در حالتی بررسی کرد که سیستم مبتنی بر انتقال پیام است، لذا در شکل بعد این مسأله با دقت نشان داده شده است.

با توجه به شکل، سیستمی مبتنی بر **Deliver** وجود دارد که از نوع گذرای همگام است. تفاوت موجود در این دو شکل آن است که هنگامی پیام **Accept** به سمت فرآیند ارسال کننده ارسال می شود که پیام مربوطه علاوه بر اینکه در بافر مربوط به فرآیند B قرار گرفت توسط فرآیند B، واکنشی شده و پردازش آن آغاز شود و یا ارسال پیام تأیید را منوط به این کرد که پیام مورد نظر کاملاً پردازش شده باشد. در این حالت سیستم ارتباطی گذرای همگام مبتنی بر پاسخ می نامند. در واقع در اینجا اتفاقی که افتاده است این است که زمان انتظار ارسال کننده بیشتر شده است چرا که در واقع ارسال کننده زمانی پیام **Accept** را در نظر می گیرد که پردازش پیام ارسالی به B توسط B به پایان رسیده باشد. در این مباحث انواع مختلف سیستم های ارتباطی مورد بررسی قرار گرفت، حال ابزارهای لازم برای برقراری یک سیستم ارتباطی مبتنی بر پیام بررسی خواهند شد.